

Ο ήλιος ανατέλλει στο
σκοτάδι

Ιωσήφ Ορφανόπουλος

Έβρεχε ο θεός ασταμάτητα εκείνη τη νύχτα. Μπερδεύονταν οι λάμπεις από τις αστραπές με τους ακατάπαυστους πυροβολισμούς. Οι άνθρωποι έτρεχαν να κρυφτούν στα χαλάσματα απελπισμένοι. Ο μικρός Αζμάν είχε κρυφτεί κάτω από τα φουστάνια της μητέρας του. Χθες, μόλις, ήταν που έθαψαν τον πατέρα όταν σκοτώθηκε από ελεύθερο σκοπευτή λίγα μέτρα μακριά από το σπίτι τους. Η μάνα του το αποφάσισε. Το πρωί θα μάζευαν τα απαραίτητα σε μια τσάντα και όσα χρήματα είχε κρύψει ο πατέρας από δουλειά είκοσι χρόνων και θα έμπαιναν στην βάρκα για να φύγουν.

Έτσι και έγινε. Την άλλη μέρα χωρίς καλά- καλά να έχει ξημερώσει ο μικρός Αζμάν με την μητέρα του ήταν μέσα σε μία βάρκα μαζί με άλλους εκατό πρόσφυγες. Η βροχή συνέχιζε και ο αέρας δυνάμωνε. Κουρνιασμένοι ο ένας δίπλα στον άλλον είχαν σκύψει το κεφάλι να γλυτώσουν τα χτυπήματα του καιρού. Για ώρες έπλεε μέσα στα κύματα η ξύλινη βάρκα τους και ο φόβος τους είχε πλημμυρίσει καθώς δεν ήταν λίγες οι φορές που η θάλασσα σηκωνόταν και τους έβρεχε με μανία.

Λίγα χιλιόμετρα έξω από την Μυτιλήνη και εκεί που νόμιζαν ότι έφτασαν, τα μποφόρ ανέβηκαν τόσο απότομα που το μοιραίο δεν άργησε να συμβεί. Η βάρκα αναποδογύρισε σαν καρυδότσουφλο και εκατό ψυχές βρέθηκαν στην θάλασσα να πολεμούν με τα αφιλόξενα νερά. Τρεις ώρες μετά, το ελληνικό Λιμενικό καταφθάνει στο σημείο της τραγωδίας και μαζεύει νεκρούς και ζωντανούς.

Η μάνα του Αζμάν δεν άντεξε. Ξεψύχησε καθώς την μετέφεραν οι λιμενικοί. Ο Αζμάν έκλαιγε απαρηγόρητος καθώς τον μετέφεραν μαζί με τους υπόλοιπους στο κέντρο υποδοχής.

Οι εθελοντές του νησιού τους υποδέχτηκαν ζεστά, τους έδωσαν ζεστά ρούχα να αλλάξουν, τους σκούπισαν με ζεστές πετσέτες και τους έβαλαν στην τραπεζαρία για φαγητό. Το μικρό προσφυγόπουλο ανακουφίστηκε με την εγκάρδια υποδοχή των ανθρώπων και έφαγε με όρεξη τη ζεστή σούπα και το φρέσκο ψωμάκι.

Η νεαρή νοσηλεύτρια που εργαζόταν στο κέντρο τον πήρε από το χέρι και τον οδήγησε στο ιατρείο για να εξεταστεί. Όλα ήταν εντάξει είπε ο γιατρός. Ο Αζμάν ήταν υγιέστατος, τουλάχιστον σωματικά, γιατί ψυχικά είχε μια μεγάλη πληγή που δεν θα έκλεινε ποτέ εύκολα, αφού έχασε πατέρα και μάνα μέσα σε λίγες ημέρες.

Η ψυχή του κέντρου υποδοχής ήταν η κυρία Μαργαρίτα. Μία δασκάλα γύρω στα πενήντα, με ευγενική μορφή που είχε αφιερώσει τη ζωή της στην προσφορά. Η κυρία Μαργαρίτα δεν απέκτησε παιδιά γι' αυτό μεγάλωνε τα ξένα παιδάκια που ήταν ορφανά και είχαν την ανάγκη της. Από την πρώτη κιόλας στιγμή εντόπισε τον Αζμάν και καθώς έμαθε την τραγική του ιστορία σκεφτόταν τρόπους για να τον βοηθήσει.

Έτσι λοιπόν μετά το φαγητό τον πλησίασε και προσπαθώντας να επικοινωνήσει στη γλώσσα του με λίγες λέξεις που γνώριζε, τον σήκωσε στην αγκαλιά της και τον πήγε στους ξενώνες για ύπνο. Του έδειξε το κρεβάτι του και ξάπλωσε για λίγο δίπλα του τραγουδώντας του ένα νανούρισμα. Ο μικρός χωρίς να ξέρει τι σημαίνουν αυτά τα λόγια ανακουφίστηκε και έκλεισε τα ματάκια του γλυκά. Ο ύπνος ήρθε σαν βάλαμο για το σώμα και την βασανισμένη του ψυχούλα.

Το επόμενο πρωινό ξεκίνησε καλύτερα για τον Αζμάν, αφού ο ήλιος έλαμπε στον ελληνικό ουρανό και ζέσταινε όλα τα πλάσματα του Θεού... Η κυρία Μαργαρίτα τον καλημέρισε και τον οδήγησε στο πρωινό. Εκεί ήταν και άλλοι πρόσφυγες οι οποίοι έτρωγαν και μιλούσαν δυνατά καθώς διηγούνταν τα βάσανά τους.

Η συνέχεια για το μικρό προσφυγόπουλο ήταν καλύτερη αφού η κυρία Μαργαρίτα μάζεψε όλα τα παιδιά στην αυλή του κέντρου, τους έφερε μπάλες και παιχνίδια και τους έμαθε να παίζουν για να ξεχάσουν λίγο τα προβλήματά τους.

Όλα άρχισαν να παίρνουν το δρόμο τους... Την επόμενη μέρα θα άρχιζε και η εκπαίδευση των μικρών μαθητών από την κυρία Μαργαρίτα που είχε εξειδικευτεί σε αυτό το ρόλο. Τα πρώτα μαθήματα ήταν Ζωγραφική. Μουσική και Γυμναστική. Τις επόμενες ημέρες ακολούθησαν τα Μαθηματικά και δειλά -δειλά η Ελληνική Γλώσσα, αρχίζοντας από την Αλφαβήτα και απλές λέξεις επικοινωνίας. Οι ημέρες περνούσαν και ήταν γεμάτες με δράση, πράγμα που εξυπηρετούσε τον Αζμάν για να μην σκέφτεται τον χαμό των γονιών του.

Όσπου ξημέρωσε η τυχερή του μέρα. Η κυρία Μαργαρίτα το είχε αποφασίσει. Είχε κάνει όλες τις νόμιμες ενέργειες για να καταφέρει να τον υιοθετήσει. Όλα ήταν έτοιμα. Ο διευθυντής και η δασκάλα ανακοίνωσαν στον μικρό ότι θα μετακομίσει για πάντα από το προσφυγικό κέντρο. Μάζεψε τα λιγοστά ρουχαλάκια του, έπιασε από το χέρι τη νέα του μητέρα και έφυγε για το καινούριο του σπίτι. Μια νέα αρχή είχε γίνει για τη ζωή του!

Ας ανοίξουμε όλοι την αγκαλιά μας στα μικρά προσφυγόπουλα και ας κλείσουμε ο καθένας με τον δικό του τρόπο τις ματωμένες από τον πόλεμο πληγές τους.

«Η ΕΙΡΗΝΗ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ!»

Είμαι ο Ιωσήφ Ορφανόπουλος, μαθητής της Α΄ Γυμνασίου.
Ευχαριστώ ιδιαίτερα την καθηγήτρια μου Κωνσταντίνα Μανωλοπούλου για την εμπιστοσύνη &
την ενθάρρυνση . Στέλνω και εγώ το δικό μου μήνυμα αγάπης και αλληλεγγύης στα παιδιά
πρόσφυγες που υποφέρουν χωρίς να φταίνε μέσα από το διήγημά μου!